

Súd: Okresný súd Veľký Krtíš
Spisová značka: 12Csr/1/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6217205330
Dátum vydania rozhodnutia: 20. 02. 2018
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zoltán Orlai
ECLI: ECLI:SK:OSVK:2018:6217205330.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Veľký Krtíš sudcom JUDr. Zoltánom Orlaiom v spore žalobkyne H. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom L. Č.. X, zastúpenej Mgr. Danou Žlnkovou, advokátkou, so sídlom Komenského 5, 990 01 Veľký Krtíš, proti žalovanému EOS KSI Slovensko s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, o zrušenie rozhodcovského rozsudku, takto

rozhodol:

Súd zrušuje rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej č. 2, sp. zn. SRSAspA 13204/16 zo dňa 03. 10. 2016 vydaného rozhodcom Mgr. Petrom Senovským.

Žalobkyni sa voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 09. 08. 2017 domáhala zrušenia rozhodcovského rozsudku vydaného Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej č. 2, zriadeným záujmovým združením právnických osôb Asociácia pre arbitráž, so sídlom Rusovská cesta č. 15, 851 01 Bratislava, IČO: 45 74 49 71 pod sp. zn. SRSAsp 13204/16 zo dňa 03. 10. 2016. Žaloba bola podaná vo forme formulára, ktorého vzor bol priložený k upovedomeniu o začatí exekúcií. Žalobkyňa žiadala zrušiť rozhodcovský rozsudok z dôvodov, že Stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu a že Rozhodcovský súd ju zaväzuje na plnenie, ktoré považuje za objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporujúce dobrým mravom. Ďalej namietla, že žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty zo dňa 23. 02. 2009 neobsahuje žiadne ustanovenia o úrokoch a poplatkoch.

2. Na pojednávaní konanom dňa 20. 02. 2018 sa právna zástupkyňa žalobkyne pridržiavala podanej žaloby. Ďalej uviedla, že v čase uzatvárania dohody o uznaní záväzku žalobkyňa bola rada, že žalovaný od nej nebude žiadať splatenie celého dlhu naraz, ale len v splátkach. Vôbec nemala vedomosť o tom, že by mohlo dôjsť k predĺženiu premlčacej doby pri tomto záväzku. Z dohody nie je zrejmé, z čoho pozostáva príslušenstvo tejto pohľadávky. Rozhodcovská zmluva bola uzatvorená na samostatnom tlačive, avšak vopred predpripravenom. Na takejto rozhodcovskej zmluve žalobkyňa nemohla urobiť žiadne zmeny, len ju podpísať, pretože sa bála, že voči nej bude začatá exekúcia. Poukázala na to, že neboli splnené podmienky na postúpenie pohľadávky na žalovaného v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách. Zmluva o vydaní pôžičkovej karty je vyhotovená pomerne malým písmom. Súčasťou tejto zmluvy nie je výška úrokov, ktorá je upravená v cenníku, ktorý má niekoľko strán. Podľa jej názoru, pokiaľ by aj tento cenník bol žalobkyni doručený, nebola by schopná sa s ním oboznámiť. Rovnako tak by sa nevedela zorientovať ani vo všeobecných obchodných podmienkach. Pokiaľ sa žalobkyňa nebránila

v rozhodcovskom konaní, je to preto, pretože rozhodcovské konanie je zložité. Začala sa brániť až v exekučnom konaní, kde jej exekútor spolu s upovedomením o začatí exekúcie doručil vzor samotnej žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku, čoho sa už žalobkyňa potom chytila a žalobu podala. Vzor takejto žaloby je v súlade so zákonom, keďže tento sa nachádza aj na webovej stránke Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky.

3. Žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že zmluvu o vydaní a používaní pôžičkovej karty Quatro neuzatvárala na pobočke. O tejto ponuke dozvedela z letáku, následne kontaktovala právneho predchodcu žalovaného telefonicky, ktorý jej potom poslal uvedenú zmluvu poštou, ktorú následne podpísala a odoslala späť. Spolu so zmluvou jej bolo doručené len oznámenie, koľko má splácať, výška mesačnej splátky, číslo účtu, na ktorý má posielat' jednotlivé splátky. Nepamätala si, či jej boli doručené aj iné dokumenty. Pôžičku splácala riadne a včas po 30,- Eur mesačne, nakoľko sa však dostala do finančných problémov, prestala túto pôžičku splácať. Uviedla, že si nepamätá, že by ju banka nejakým spôsobom upozorňovala, že je v omeškaní so splácaním jednotlivých splátok. Dohodu o uznaní dlhu podpisovala len vonku pri aute zamestnanca žalovaného. Najprv ju spoločnosť EOS KSI telefonicky nakontaktovala a potom následne za ňou prišiel zamestnanec spoločnosti, ktorý jej dal takúto zmluvu podpísať. Zmluvu nečítala, len ju podpísala. V tom okamihu bolo pre ňu dôležité len to, že môže splácať dlh po 10,- Eur. Zamestnanec žalovaného jej nevysvetlil, z čoho pozostáva dlžná suma, iba jej povedal, že môže splácať pohľadávku po 10,- Eur. Jedno vyhotovenie tejto dohody aj rozhodcovskej zmluvy dostala. Rozhodcovskú zmluvu si prečítala až následne, keď prišla domov, pričom vôbec nerozumela tomu, čo je v nej uvedené. Bola rada, že vôbec dostala splátkový kalendár.

4. Žalovaný vo svojom vyjadrení doručenom súdu dňa 20. 12. 2017 uviedol, že dňa 23. 02. 2009 uzatvorila žalobkyňa s právnym predchodcom žalovaného zmluvu o používaní pôžičkovej karty Quatro. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úverového rámca vo výške 900,- Eur, ktorý žalobkyňa čerpala vo výške a frekvencii na základe vlastných príkazov v banke, pričom vyčerpané finančné prostriedky sa zaviazala vrátiť v splátkach po 30,- Eur mesačne a taktiež zaplatiť úroky, poplatky a náklady spojené s poskytnutým úverom. V priebehu zmluvného vzťahu došlo zo strany žalobkyne k porušeniu zmluvných podmienok a to tým, že neuhradila riadne a včas poskytnuté finančné prostriedky. Žalovaný po postúpení pohľadávky dňa 10. 06. 2014 vstúpil do práv a povinností veriteľa a pokúsil sa o mimosúdne vyrovnanie predmetnej pohľadávky. Žalovaný umožnil žalobkyňi zaplatiť pohľadávku v splátkach a zaslal žalobkyňi dohodu o uznaní záväzkov o úhrade pohľadávky v splátkach. Zároveň zaslal žalobkyňi na podpis aj rozhodcovskú zmluvu. Žalovaná mala možnosť prezrieť si jednotlivé dokumenty, oboznámiť sa s nimi a podľa svojej vôle tieto dokumenty vyplniť v prípade, že s ich obsahom súhlasí. Žalobkyňa jednotlivé dokumenty vyplnila a podpísala dňa 24. 11. 2014. Právomoc rozhodcovského súdu na rozhodovanie v tejto veci bola daná rozhodcovskou zmluvou zo dňa 24. 11. 2014. Žalovaný má za to, že rozhodcovská zmluva je platnou dohodou, všetky spory, vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie budú riešené pred Stálym rozhodcovským súdom zriadeným spoločnosťou Slovenská rozhodcovská, a. s., alternatívne pred príslušným súdom Slovenskej republiky a to po splnení zmluvne dohodnutých podmienok. Rozhodcovskou zmluvou nebola žalobkyňi uložená povinnosť domáhať sa riešenia sporu výhradne pred Rozhodcovským súdom. Žalovaný tiež poukázal na to, že boli splnené podmienky v zmysle § 73 ods. 8 Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní, nakoľko rozhodcovská zmluva bola uzatvorená ešte pred 1. januárom 2015. Žalobkyňa bola vyzvaná na označenie Stáleho rozhodcovského súdu, ktorý bude oprávnený rozhodovať prípadný súdny spor a to podaním zo dňa 24. 11. 2015, nakoľko žalobkyňa na predmetnú výzvu nereagovala. Žalovaný podaním zo dňa 07. 06. 2016 oznámil žalobkyňi výber Stáleho rozhodcovského súdu. Rozhodcovská zmluva bola samostatným dokumentom a jej uzavretie nebolo v žiadnom prípade podmienkou uzavretia dohody. Ďalej poukázal na to, že na predmetnú zmluvu o vydaní, používaní pôžičkovej karty Quatro, nie je možné aplikovať Zákon o ochrane spotrebiteľa, zákon č. 258/2001 s výnimkou ustanovenia § 3 ods. 6 citovaného zákona. Žiadal, aby súd žalobu zamietol, nakoľko nie sú dané dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku.

5. Na pojednávaní sa právny zástupca žalovaného pridržiaval písomného vyjadrenia. Ďalej uviedol, že v rozhodcovskom konaní bola žalobkyňi doručená výzva, aby sa k žalobe vyjadrila. Žalobkyňa na túto výzvu nijakým spôsobom nereagovala. Rovnako po doručení rozhodcovského rozsudku nepodala žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Táto nečinnosť žalobkyne v konaní pred rozhodcovským súdom nemôže zakladať jej právo na podanie novej žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku v lehote podľa Exekučného poriadku. Ďalej právny zástupca poukázal na to, že lehota na podanie žaloby

uplynula. Lehota v zmysle Exekučného poriadku je hmotnoprávna a preto žaloba by mala byť najneskôr v posledný deň tejto lehoty podaná na súde. Pokiaľ však v posledný deň tejto lehoty bola žaloba podaná len na poštovú prepravu, nie je možné považovať žalobu za podanú v čas. Žaloba bola podaná vo forme formulára, pričom nie je zrejmé, na základe čoho bola žaloba takouto formou podaná. Ďalej poukázal právny zástupca na to, že Ústavný súd Slovenskej republiky skonštatoval, že ustanovenie Zákona o ochrane spotrebiteľa, podľa ktorého súdy mohli skúmať premlčanie v spotrebiteľských veciach, aj bez námietky spotrebiteľa je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky.

6. Súd vec prejednal a rozhodol na pojednávaní konanom dňa 20. 02. 2018. Súd vo veci vykonal dokazovanie oboznámením sa s rozhodcovským rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre Arbitráž 13204/16, Žiadosťou a aktiváciu pôžičkovej karty Quatro zo dňa 19. 02. 2009, Všeobecnými obchodnými podmienkami VÚB platnými od 08. 07. 2008, cenníkom VÚB banky vydaným pre kreditné karty v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s., Dohodou o uznaní záväzku o úhrade pohľadávky v splátkach zo dňa 24. 11. 2014, Rozhodcovskou zmluvou zo dňa 24. 11. 2014, prílohou k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 06. 2014 (čl. 29 spisu), doručenkou preukazujúcou doručenie rozhodcovského rozsudku žalobkyni čl. 39 spisu, výzvou žalobcu na označenie Stáleho rozhodcovského súdu čl. 54 spisu, doručenkou preukazujúcou doručenie výzvy čl. 56 spisu, oznámením o výbere Stáleho rozhodcovského súdu čl. 57 spisu, podacím hárkom preukazujúcim odoslanie oznámenia o výbere rozhodcovského súdu čl. 60 spisu, upovedomením o začatí exekúcie zo dňa 12. 07. 2017, doručenkou preukazujúcou doručenie upovedomenia čl. 74 spisu, vzorom žaloby o zrušení rozhodcovského rozsudku čl. 77 spisu.

7. Na základe vykonaného dokazovania súd zistil nasledovný skutkový stav. Právny predchodca žalovaného Všeobecná úverová banka, a. s. uzatvoril dňa 23.02.2009 so žalobkyňou žiadosť o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro. Predmetom zmluvy bolo poskytnutie úverového rámca vo výške 900,- Eur, ktorý žalobkyňa čerpala v celom rozsahu. Vyčerpané peňažné prostriedky sa zaviazala vrátiť v splátkach po 30,- Eur mesačne a taktiež zaplatiť úroky a poplatky a náklady spojené s poskytnutým úverom v súlade so znením zmluvy, obchodných podmienok na vydanie a používanie kreditných platobných kariet vydaných VÚB a cenníkom, ktoré boli súčasťou zmluvy. S poukazom na cenník bod. 16.17 bola úroková sadzba dohodnutá vo výške 1,98 % mesačne, 23,76 % ročne. V bode 6.2 všeobecných obchodných podmienok bolo dohodnuté, že splátky sú splatné do 20. dňa v príslušnom kalendárnom mesiaci. Prvá splátka je splatná v mesiaci nasledujúcom po uzavretí zmluvy. V bode 13 uvedených obchodných podmienok boli dohodnuté podmienky skončenia zmluvy. Keďže žalobkyňa porušila zmluvné podmienky, nesplácala poskytnutý úver riadne a včas, právny predchodca žalovaného vyhlásil okamžitú splatnosť záväzku dňom 31. 03. 2011. Zmluvou o postúpení pohľadávky zo dňa 10. 06. 2014 postúpil pohľadávku voči žalobkyni žalovanému. Žalovaný po telefonickom rozhovore so žalobkyňou uzatvoril dňa 24. 11. 2014 Dohodu o uznaní záväzku a o úhrade pohľadávky v splátkach, v ktorej žalobkyňa uznala celkový dlh vo výške 1.581,58 Eur, pozostávajúci z istiny 889,12 Eur a ostatného príslušenstva podľa zmluvy 692,46 Eur a úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 889,12 Eur za dobu od 01. 06. 2014 do dňa splatnosti poslednej splátky. Žalobkyňa sa zároveň zaviazala splácať uvedenú pohľadávku v mesačných splátkach po 10,- Eur vždy do 25. dňa v mesiaci.

8. Dňa 24. 11. 2014 podpísala žalobkyňa so žalovaným formulárovú rozhodcovskú zmluvu, ktorá bola vopred pripravená. Predmetom zmluvy bolo dojednanie, že všetky spory, ktoré vzniknú z dohody o uznaní záväzkov, o úhrade pohľadávky v splátkach, uzatvorenej pod zhodným číslom spisu, ako je uvedené v záhlaví tejto zmluvy vrátane sporov o jej platnosť, výklad alebo zrušenie, budú riešené:

a) pred Stálym rozhodcovským súdom, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na Stálom rozhodcovskom súde; rozhodcovské konanie bude vedené podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, a to jedným rozhodcom ustanoveným podľa vnútorných predpisov Stáleho rozhodcovského súdu, pričom účastník rozhodcovského konania môže do 15. kalendárnych dní od doručenia rozhodcovského rozsudku podať stálemu rozhodcovskému súdu žiadosť o preskúmanie rozhodcovského rozsudku; rozhodcovský rozsudok preskúmava iný rozhodca ustanovený podľa vnútorných pravidiel Stáleho rozhodcovského súdu,

b) pred príslušným súdom Slovenskej republiky, ak žalujúca zmluvná strana podá žalobu na súde podľa príslušného právneho predpisu (zákon č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov).

9. Dňa 06. 07. 2016 podal žalovaný na Stálom rozhodcovskom súde žalobu o zaplatenie 1.461,58 Eur s príslušenstvom. Dňa 03. 10. 2016 vydal Rozhodcovský súd rozhodcovský rozsudok sp. zn. SRSAspA

13204/16, ktorým žalobe vyhovel a uložil žalobkyni zaplatiť žalovanému sumu 1.461,58 Eur, úrok z omeškania vo výške 134,25 Eur, úrok z omeškania vo výške 8,15 % ročne zo sumy 769,12 Eur od 24. 05. 2016 až do zaplataenia. Z obsahu rozsudku vyplýva, že rozhodca sa zaoberal spotrebiteľským vzťahom, rozhodcovskou zmluvou, dohodou o uznaní dlhu a splátkach ako i premlčaním záväzku s poukazom na uznávací prejav. Skonštatoval, že z obsahu dohody dostatočne určito vyplýva dôvod vzniku žalovaným uznaného dlhu, ako aj výška tohto dlhu ako aj skutočnosť, že dlžník mal vedomosť o premlčaní dlhu a s tým spojených právnych dôsledkoch. Rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený dňa 14. 10. 2016. Žalovaný podal voči žalobkyni návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade súdneho exekútora JUDr. Rudolfa Krutého, PhD., so sídlom Exekútorského úradu v Bratislave dňa 01. 03. 2017. Súdny exekútor vydal dňa 12. 07. 2017 upovedomenie o začatí exekúcie pre vymozenie pohľadávky žalovaného vo výške 1.461,58 Eur a príslušenstva. Upovedomenie o začatí exekúcie doručil žalobkyni dňa 24. 07. 2017. Súčasne žalobkyňu poučil v upovedomení, že môže podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii (14 dní od doručenia upovedomenia) žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. V prílohe jej priložil vzor žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku.

10. Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v znení zákona č. 71/2009 účinného ku dňu uzavretia rozhodcovskej zmluvy; rozhodcovská zmluva je dohoda medzi zmluvnými stranami o tom, že všetky alebo niektoré spory, ktoré medzi nimi vznikli alebo vzniknú v určenom zmluvnom alebo v inom právnom vzťahu, sa rozhodnú v rozhodcovskom konaní.

11. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1 a 2 cit. zákona; rozhodcovská zmluva môže mať formu osobitnej zmluvy alebo formu rozhodcovskej doložky k zmluve. Rozhodcovská zmluva musí mať písomnú formu, inak je neplatná. Písomná forma je zachovaná, ak je rozhodcovská zmluva obsiahnutá v dokumente podpísanom zmluvnými stranami alebo vo vzájomne vymenených listoch, ak je dohodnutá telefaxom alebo pomocou iných telekomunikačných zariadení, 4) ktoré umožňujú zachytenie obsahu rozhodcovskej zmluvy a označenie osôb, ktoré ju dohodli.

12. Podľa ustanovenia § 45 ods. 1 zákona č. 335/2014 Z. z. o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní; účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania sa môže žalobou podanou proti druhému účastníkovi na súde domáhať zrušenia rozhodcovského rozsudku, ak

- a) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nemal spôsobilosť uzavrieť spotrebiteľskú rozhodcovskú zmluvu,
- b) účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania nebol riadne upovedomený o ustanovení rozhodcu alebo o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní alebo mu nebolo umožnené sa zúčastniť na spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní,
- c) rozhodcovským rozsudkom sa rozhodol spor, ktorý spotrebiteľská rozhodcovská zmluva nepredvídala, alebo sa ním rozhodlo o veci, ktorá je podľa tohto zákona vylúčená zo spotrebiteľského rozhodcovského konania,
- d) stály rozhodcovský súd nebol ustanovený v súlade s týmto zákonom, v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní sa nepostupovalo v súlade s ustanoveniami tohto zákona a uvedený nedostatok mohol mať vplyv na výsledok sporu,
- e) spotrebiteľská rozhodcovská zmluva neobsahuje náležitosti podľa § 3 alebo je tu iný dôvod neplatnosti spotrebiteľskej rozhodcovskej zmluvy,
- f) stály rozhodcovský súd nenariadil ústne pojednávanie, hoci spotrebiteľ jeho nariadenie navrhoval podľa § 34 ods. 2 a z okolností uvedených v návrhu na nariadenie ústneho pojednávania vyplývala potreba jeho nariadenia najmä z dôvodu, že bez ústneho pojednávania sa nebolo možné vysporiadať s návrhmi a tvrdeniami spotrebiteľa, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- g) v konaní nebol správne zistený skutkový stav tým, že stály rozhodcovský súd nesprávne vyhodnotil predložené dôkazy, nevykonal navrhované dôkazy alebo neumožnil spotrebiteľovi predložiť dôkazy, a toto pochybenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- h) vo veci rozhodoval zaujatý rozhodca,
- i) stály rozhodcovský súd rozhodol v rozpore s ustanoveniami všeobecne záväzných právnych predpisov na ochranu práv spotrebiteľa, 17) a toto porušenie mohlo mať vplyv na výsledok sporu,
- j) rozhodcovský rozsudok zaväzuje účastníka spotrebiteľského rozhodcovského konania na plnenie, ktoré je svojou povahou objektívne nemožné, právom nedovolené alebo odporuje dobrým mravom,
- k) výkon rozhodcovského rozsudku by bol v rozpore s verejným poriadkom Slovenskej republiky,
- l) rozhodcovský rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

13. Podľa ustanovenia § 45 ods. 2 a 3 cit. zákona žaloba o zrušenie rozhodcovského rozsudku sa môže podať na tlačive, ktorého vzor je uvedený v prílohe č. 3. Ak spotrebiteľ neuvedie skutočnosti odôvodňujúce výber dôvodu zrušenia rozhodcovského rozsudku podľa vzoru tlačiva uvedeného v prílohe č. 3, súd žalobu ani po neúspešnej výzve na doplnenie neodmietne a v súdnom konaní postupuje tak, aby spotrebiteľ mal právo pred súdom označiť všetky rozhodujúce skutočnosti odôvodňujúce podanie žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku. Súd v konaní o žalobe o zrušenie rozhodcovského rozsudku vždy preskúma, či sú dôvody na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa odseku 1 písm. c), e) a i) až l). Ak sa dôvod zrušenia rozhodnutia vzťahuje len na časť rozhodcovského rozsudku, súd zruší rozhodcovský rozsudok len v dotknutej časti, ak je dotknutú časť možné oddeliť od nedotknutej časti výroku rozhodcovského rozsudku.

14. Podľa ustanovenia § 46 ods. 1 cit. zákona žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku možno podať v lehote troch mesiacov odo dňa doručenia rozhodcovského rozsudku účastníkovi spotrebiteľského rozhodcovského konania. Ak účastník spotrebiteľského rozhodcovského konania požiadal o opravu rozhodcovského rozsudku a rozhodcovský rozsudok bol opravený podľa § 42, lehota začína plynúť od doručenia rozhodnutia o oprave rozhodcovského rozsudku.

15. Podľa ustanovenia § 48 ods. 2 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31.03.2017 Exekútor poverený vykonaním exekúcie na podklade rozhodcovského rozhodnutia vydaného v spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní podľa osobitného predpisu 4ead) v upovedomení o začatí exekúcie poučí povinného, ktorý je spotrebiteľom, o možnosti podať v lehote na podanie námietok proti exekúcii žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu. Poučenie musí obsahovať aj vzor žaloby podľa osobitného predpisu.4g) (Zákon č. 335/2014 Z.z. spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

16. Podľa ustanovenia § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách v znení zákona č. 132/2013 Z. z. účinného ku dňu postúpenia pohľadávky; ak je napriek písomnej výzve banky alebo pobočky zahraničnej banky jej klient nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky, môže banka alebo pobočka zahraničnej banky svoju pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku postúpiť písomnou zmluvou inej osobe, a to aj osobe, ktorá nie je bankou (ďalej len "postupník"), aj bez súhlasu klienta. Toto právo banka alebo pobočka zahraničnej banky nemôže uplatniť, ak klient ešte pred postúpením pohľadávky uhradil banke alebo pobočke zahraničnej banky omeškaný peňažný záväzok v celom rozsahu vrátane jeho príslušenstva; to neplatí, ak súčet všetkých omeškaní klienta so splnením čo len časti toho istého peňažného záväzku voči banke alebo pobočke zahraničnej banky presiahol jeden rok. Pri postúpení pohľadávky je banka alebo pobočka zahraničnej banky povinná odovzdať postupníkovi aj dokumentáciu o záväzkovom vzťahu, na ktorého základe vznikla postúpená pohľadávka; banka alebo pobočka zahraničnej banky môže postupníkovi poskytnúť informáciu o jednotlivých iných záväzkových vzťahoch medzi bankou alebo pobočkou zahraničnej banky a klientom len za podmienok a v rozsahu ustanovených týmto zákonom.

17. Podľa ustanovenia § 7 ods. 1 a 2 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa; nekalé obchodné praktiky sú zakázané, a to pred, počas aj po vykonaní obchodnej transakcie. Obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k produktu, ku ktorému sa dostane alebo ktorému je adresovaná, alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov.

18. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaných ustanovení zákona, pričom dospel k záveru, že žaloba žalobkyne je dôvodná. Žalobkyňa ako spotrebiteľ podanou žalobou žiada o zrušenie rozsudku Stáleho rozhodcovského súdu zriadeného pri Asociácii pre arbitráž so sídlom Bratislava, Vansovej č. 2, sp. zn. SRSAspA 13204/16, ktorý bol vydaný dňa 03. 10. 2016. Pokiaľ ide o včasnosť podania žaloby, súd mal preukázané, že rozhodcovský rozsudok bol žalobkyni doručený dňa 14. 10. 2016, pričom žalobkyňa žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku nepodala v zákonnej trojmesačnej lehote v zmysle ustanovenia § 46 ods. 1 zák. č. 335/2014 Z. z. Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Následne žalovaný podal návrh na vykonanie exekúcie na Exekútorskom úrade JUDr. Rudolfa Krutého, so sídlom Exekútorského úradu v

Bratislave. Tento vydal upovedomenie o začatí exekúcie zo dňa 12. 07. 2017, v ktorom poučil žalobkyňu o možnosti podať žalobu o zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa osobitného predpisu v lehote na podanie námietok proti exekúcii. Toto upovedomenie jej bolo doručené dňa 24. 07. 2017. Žalobkyňa podala žalobu na zrušenie rozhodcovského rozsudku na poštovú prepravu dňa 07. 08. 2017, súd mal teda za to, že túto podala v zákonnej 14 dňovej lehote odo dňa doručenia upovedomenia o začatí exekúcie. Pokiaľ žalovaný namietal, že táto lehota podľa Exekučného poriadku je hmotnoprávnou lehotou, teda žaloba musí byť v tejto 14 - dňovej lehote doručená na súd, tak súd je toho názoru, že daná lehota je procesnoprávna. Exekučný poriadok v § 200 upravuje, že na exekučné konanie sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak. Keďže Exekučný poriadok je procesnoprávnym predpisom, preto aj plynutie a počítanie lehôt sa v danom prípade vzťahuje Civilný sporový poriadok, kde v ustanovení § 121 ods. 5 je upravené, že lehota je zachovaná, ak sa v posledný deň lehoty urobí úkon na súde alebo sa podanie odovzdá orgánu, ktorý má povinnosť ho doručiť. Preto ak žaloba bola v posledný deň lehoty podaná na poštovú prepravu, je nutné považovať túto lehotu za dodržanú. Súd je toho názoru, že počas plynutia lehoty na podanie námietok proti exekúcii na podklade rozhodcovského rozsudku vydaného či už podľa zákona č. 244/2002 Z. z. alebo zákona č. 335/2014 Z. z. plynie spotrebiteľovi nová lehota na podanie žaloby na zrušenie rozhodcovského rozsudku v rozsahu 14 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie bez ohľadu na to, že lehota na zrušenie rozhodcovského rozsudku podľa zákona č. 244/2002 Z. z. alebo podľa zákona č. 335/2014 Z. z. už uplynula.

19. Pokiaľ žalovaný namietal možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku vo forme formulára, ktorý bol súdu doručený, tak súd poukazuje na to, že samotný vzor formulára, ktorým sa upravuje možnosť podania žaloby o zrušenie rozhodcovského rozsudku, bol žalobkyni v presne takom istom znení doručený súdnym exekútorom ako príloha k upovedomeniu o začatí exekúcie a žalobkyňa len využila svoju zákonnú možnosť podať žalobu takýmto spôsobom v zmysle § 45 ods. 2 zákona č. 335/2014 Z. z..

20. Súd sa ďalej zaoberal platnosťou samotnej rozhodcovskej zmluvy. Po preskúmaní zistil, že žalovaný nebol aktívne legitimovaný na uzavretie takejto rozhodcovskej zmluvy. Zmluva o postúpení pohľadávok medzi žalovaným a jeho právnym predchodcom bola uzatvorená dňa 10. 06. 2014, pričom pre platné postúpenie pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 Zákona o bankách sa vyžaduje okrem iného splnenie zákonných predpokladov uvedených v tomto ustanovení. Jednou z podmienok zrušenia rozhodcovského rozsudku v zmysle § 45 ods. 1 písm. a) Zákona o spotrebiteľskom rozhodcovskom konaní je i spôsobilosť uzavrieť rozhodcovskú zmluvu. Súd preto riešil ako predbežnú otázku, či uzavretá rozhodcovská zmluva je platná a či mohlo byť podkladom preto, aby založila právomoc rozhodcovského súdu. Podľa názoru súdu zmluva o postúpení pohľadávok je neplatná pre rozpor s ustanovením § 92 ods. 8 Zákona o bankách v spojitosti s ustanovením § 525 ods. 2 Občianskeho zákonníka, teda neplatná podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Súd musí pri postúpení bankovej pohľadávky brať do úvahy aj osobitnú úpravu v Zákone o bankách a teda skúmať platnosť samotnej zmluvy o postúpení pohľadávok. Doručenie a preukázanie doručenia výzvy banky dlžníkovi podľa § 92 ods. 8 Zákona o bankách je jednou z podmienok pre platné postúpenie pohľadávky. Uvedený názor vyplýva z množstva súdnych rozhodnutí, aktuálne i napríklad uznesenie Krajského súdu v Trenčíne 6Co 405/2016 zo dňa 30. 05. 2017. Žalovaný nepreukázal, že banka pred postúpením pohľadávky v roku 2014 vyzvala žalobkyňu k zaplateniu peňažného dlhu, ak áno, v akom rozsahu a či táto výzva bola žalobkyni doručená. Súd mal k dispozícii len prílohu k zmluve o postúpení pohľadávok medzi EOS KSI Slovensko, s. r. o. a VÚB, a. s., zo dňa 10. 06. 2014 (č. l. 29), z ktorej teda vyplýva, že k zosplatneniu pohľadávky malo dôjsť dňa 31. 03. 2011. Zostatok mal byť 1.581,58 Eur, z toho istina 889,12 Eur, poplatky 577,85 Eur, základný úrok 48,90 Eur, zostatok sankčného úroku 65,71 Eur. Ku dňu postúpenia pohľadávky mala žalobkyňa uhradiť právnemu predchodcovi žalovaného sumu 611,- Eur. Dátum poslednej úhrady bol 8. 18. 2012. Za tejto situácie, keď žalovaný nevedel preukázať existenciu a doručenie písomnej výzvy v zmysle citovaného § 92 ods. 8 Zákona o bankách, podľa názoru súdu nebolo preukázané platné postúpenie pohľadávky, žalovaný nemohol nadobudnúť práva zo zmluvy o postúpení pohľadávky a z týchto práv preto nemohol ani vyvodiť právo na uzavretie rozhodcovskej zmluvy a dohody o uznaní záväzku.

21. Okrem toho súd skúmal aj samotnú dohodu o uznaní záväzku a zistil, že žalovaný dosiahol uzavretie dohody o uznaní záväzku o uzavretí splátkového kalendára za použitia nekalej obchodnej praxe spočívajúcej v tom, že právny úkon, obsahom ktorého bolo uznanie dlhu, bol súčasťou predtlačeneho formulára, do ktorého sa už doplnila len výška splátky, dátum splatnosti jednotlivých splátok. Ustanovenie

§ 7 ods. 2 Zákona o ochrane spotrebiteľa definuje, že obchodná praktika sa považuje za nekalú, ak za a) je v rozpore s požiadavkami odbornej starostlivosti, za b) podstatne narušuje alebo môže podstatne narušiť ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k výrobku alebo k službe, ku ktorému sa dostane alebo ku ktorému je adresovaná alebo priemerného člena skupiny, ak je obchodná praktika orientovaná na určitú skupinu spotrebiteľov. V čase uzavretia predmetnej dohody o uznaní záväzku bola pohľadávka žalovaného už premlčaná. Právny predchodca žalovaného pohľadávku zosplatnil dňa 31. 03. 2011, pričom dohoda bola uzatvorená dňa 24. 11. 2014, čiže už uplynula všeobecná trojročná premlčacia lehota v zmysle Občianskeho zákonníka. Žalovaný počas konania nepreukázal, že žalobkyni ako priemernému spotrebiteľovi boli vysvetlené v súlade s požiadavkou odbornej starostlivosti následky uznania dlhu, najmä s ohľadom na jeho premlčanie, resp. dĺžku premlčacej doby. Následne žalobkyňa bez toho, aby jej boli vysvetlené následky uznania záväzku, dohodu podpísala (došlo k narušeniu ekonomického správania sa priemerného spotrebiteľa). Ak by žalobkyni boli vysvetlené následky uznania záväzku (10 ročná premlčacia lehota), bolo by nelogické, že by táto s takýmto poznatkom dohodu o uznaní záväzku podpísala. Samotná žalobkyňa pri svojom výsluchu uviedla, že túto dohodu podpisovala len pri aute zamestnanca žalovaného, keďže bola v ťažkej životnej situácii, bola rada, že môže dlžnú sumu zaplatiť v mesačných splátkach. Je nepochybné, že uznanie záväzku je jednostranný právny úkon, v ktorom dlžník uznáva záväzok, čo do dôvodu a výšky. Posúdenie platnosti takéhoto právneho úkonu je potrebné aplikovať ustanovenia § 34 a nasledujúce Občianskeho zákonníka. Posudzujúc platnosť takéhoto právneho úkonu, súd dospel k záveru, že ide o absolútne neplatný právny úkon, pretože nespĺňa predpoklady riadneho právneho úkonu v súlade s ustanovením § 39 Občianskeho zákonníka pre jeho rozpor s dobrými mravmi (§ 3 ods. 1) Občianskeho zákonníka. Výkon práv a povinností vyplývajúci z občiansko-právnych vzťahov nesmie bez právneho dôvodu zasahovať do práv oprávnených záujmov iných a nesmie byť v rozpore s dobrými mravmi). Rozpor s dobrými mravmi je rozpor s objektívnym právom a tento rozpor spôsobuje neplatnosť právneho úkonu bez ohľadu na to, či subjekt o tomto rozpore vedel alebo nie. Právny úkon sa prieči dobrým mravom, pokiaľ nerešpektuje niektorú so súhrnu spoločenských, kultúrnych a mravných noriem.

22. Právny zástupca žalovaného ďalej namietal, že Ústavný súd Slovenskej republiky vo svojom rozhodnutí zo dňa 07. 02. 2008 vyslovil, že ustanovenie § 5 b) zákona č. 250/2007 z. z. o ochrane spotrebiteľa je v rozpore s Ústavou Slovenskej republiky a súdy by preto z úradnej činnosti nemali prihliadať na premlčanie záväzkov spotrebiteľa. Súd poukazuje na to, že v čase, kedy bol rozhodcovský rozsudok Stáleho rozhodcovského súdu vydaný, tak v tom čase ešte dotknuté ustanovenie § 5 b) zákona o ochrane spotrebiteľa ešte platilo a preto bolo povinnosťou rozhodcovského súdu sa aj touto skutočnosťou zaoberať. Okrem toho nález Ústavného súdu SR vo veci vedenej pod sp. zn. PL ÚS 11/2016 ku dňu vyhlásenia tohto rozsudku nebol uverejnený v zbierke zákonov, preto účinnosť ustanovenia § 5b cit. zákona doposiaľ nebola pozastavená.

23. Súd ďalej poukazuje na to, že žalovaný v dohode o uznaní záväzku špecifikoval pohľadávku len tým, že táto pozostáva z istiny vo výške 889,12 Eur, z ostatného príslušenstva podľa zmluvy 692,46 Eur a z úroku z omeškania vo výške 9 % ročne zo sumy 889,12 Eur za dobu od 01. 06. 2014 do dňa splatnosti poslednej splátky podľa tejto dohody. Žalovaný vôbec neuviedol, z čoho pozostáva príslušenstvo podľa zmluvy vo výške 692,46 Eur. Z prílohy k zmluve o postúpení pohľadávok zo dňa 10. 06. 2014 vyplýva, že príslušenstvo pozostáva z poplatkov 577,85 Eur, základného úroku 48,90 Eur, sankčného úroku vo výške 65,71 Eur. Žalovaný vôbec nešpecifikoval a bližšie nevysvetlil, za čo sú jednotlivé poplatky vo výške 577,85 Eur účtované. Žalovaný ku svojmu vyjadreniu predložil aj cenník VÚB Banky, a. s. pre kreditné karty vydaný v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s., kde v bode 15. sú upravené poplatky za úkony ku kreditným kartám, ktoré sú vydávané v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s.. Tento cenník bol aj súčasťou samotnej zmluvy o vydaní pôžičkovej karty Quatro, čo vyplýva z ustanovenia bodu 6.4 uvedenej zmluvy. Z uvedeného vyčíslenia týchto poplatkov vo výške 577,85 Eur nie je zrejmé, čo je obsahom uvedených poplatkov, za čo spotrebiteľ vlastne platí. Podľa názoru súdu sú neprijateľné také zmluvné dojednania (§ 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka) týkajúce sa poplatkov za niečo, čo mu nie je dodané, ktoré slúžia najmä záujmom dodávateľa, resp. týkajúce sa poplatkov, ktoré sú neprimerané alebo neurčité. Žalobkyňa nemohla v žiadnom prípade ovplyvniť výšku poplatkov a ich výšku stanovoval výlučne právny predchodca žalovaného. Pri tejto činnosti mal teda postupovať tak, aby poplatky boli primerané tomu, za čo sú vyberané. Vzhľadom na výšku niektorých poplatkov (napríklad administratívny poplatok za správu rizikovej pohľadávky), má súd za to, že tieto sú určitou sankciou skrytou v poplatkoch a uvedenou len v cenníku. V danom prípade žalobca nielenže

nepreukázal ale ani netvrdil také skutočnosti, ktoré by súd presvedčil o tom, že vyššie uvedené poplatky majú povahu prijateľnej zmluvnej podmienky.

24. Právny zástupca žalovaného na pojednávaní namietal, že žalobkyňa počas celého priebehu rozhodcovského konania bola pasívna, nerozporovala žiadne skutočnosti ohľadne výšky uplatnenej pohľadávky. Súd poukazuje na to, že žalobkyňa pri výsluchu uviedla, že vôbec nerozumela rozhodcovskému konaniu, okrem toho bola v zlej finančnej situácii, mala ťažké životné obdobie, kedy bola po operácii chrbta, bola v rozvodovom konaní so svojim manželom, preto sa tomuto konaniu bližšie nevenovala. Súd tiež poukazuje na to, že sa jednalo o osobu vyššieho veku, v čase vydania rozhodcovského rozsudku mala už žalobkyňa 60 rokov a preto pod vplyvom všetkých týchto okolností jej možnosť orientovať sa v predmetnej veci bola podľa názoru súdu znížená.

25. Žalobkyňa tiež namietala, že žiadosť - zmluva o aktiváciu pôžičkovej karty Quatro neobsahovala žiadne ustanovenia o úrokoch a poplatkoch. Tu súd poukazuje na to, že žalobkyňa bola oboznámená s výškou štandardnej ročnej úrokovej sadzby, prostredníctvom cenníka VÚB, a. s. pre produkty vydané v spolupráci so spoločnosťou Consumer Finance Holding, a. s. (v bode 16.17 bola úroková sadzba dohodnutá vo výške 1,98 % mesačne, 23,76 % ročne), čo vyplýva aj z bodu 6.4 uvedenej zmluvy, kde sa konštatuje, že sa pred podpisom žiadosti dlžník oboznámil s obchodnými podmienkami, s cenníkom, štandardnou úrokovou sadzbou a sankčnou úrokovou sadzbou prostredníctvom formulára o zmluvných podmienkach zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktorý mu bol písomne doručený a prevzal ho.

26. Pokiaľ teda rozhodcovský súd má povinnosť postupovať a rozhodovať v súlade s platnými a účinnými právnymi predpismi, je zrejmé, že v prejednávanej veci zákonnú povinnosť nesplnil, nakoľko nezohľadnil skutočnosť, že je v zmysle ustanovenia § 5b zákona č. 250/2007 Z.z. povinnosťou súdu prihliadať aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva, na oslabenie nároku poskytovateľa voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie voči spotrebiteľovi aj keď by inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával. Platnosť Dohody o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach a Rozhodcovskej zmluvy rozhodca neposúdil v súlade s predpísanou ochranou spotrebiteľa.

27. S prihliadnutím na uvedené skutočnosti je zrejmé, že napadnutý rozsudok vydaný Stálym rozhodcovským súdom zriadeným pri Asociácii pre arbitráž dňa 03.10.2016 sp. zn. SRSApA13204/16, vyššie uvedené kritériá neakceptoval, teda napadnutý rozsudok je zmätočný, arbitrárny a nepreskúmateľný. Podľa názoru súdu je takýto postup neprípustný, nakoľko bezdôvodne nerešpektovaním záväzných aplikačných pravidiel odoprel ochranu spotrebiteľovi - žalobkyňi. Vzhľadom na vyššie uvedené mal súd za preukázané, že postupom rozhodcu došlo v rozhodcovskom konaní k nedostatkom, preto napadnutý rozhodcovský rozsudok zrušil.

28. O náhrade trov konania strán sporu súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 C.s.p., žalobkyňa mala vo veci plný úspech, preto jej potom súd priznal nárok voči žalovanému na náhradu trov konania v celom rozsahu v zmysle § 255 ods. 1 C.s.p. s tým, že o výške náhrady trov v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p. rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa doručenia cestou tunajšieho súdu na Krajský súd Banská Bystrica a to písomne dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach podania uviesť proti ktorému rozhodnutiu smeruje v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh), (363 C.s.p.).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky, súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,

súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. C.s.p.).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napáda môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na lehoty na podanie odvolania (§ 364 C.s.p.).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 C.s.p.).